

**Ordføreren (Hey):** Da denne Sag forlod dette Ting efter 3die Behandling for at gaa til Folketinget, var der foretaget forskellige Ændringer. Af disse har det andet Ting vedtaget adskillige, men da Sagen gik til Fællesudvalg, var der ikke Enighed om 2 Punkter.

Det ene drejede sig om det ganske ny, at Finansministeren skulde kunne deltage i Forhandlingerne om Ansættelse af Rente- og Diskontosatser og endogsaa have Stemme der. Det andet Spørgsmaal drejede sig om, hvorvidt der skulde være 1 eller 2 kongevalgte Direktører. Ved Forhandling i Fællesudvalget er der blevet et Flertal for at anbefale de nu foreliggende Ændringer.

Den første kan jeg anbefale med Lettelse i mit Sind, fordi man derved imødekommer et af de Ønsker, som ogsaa jeg gjorde mig til Talsmand for, nemlig, at Finansministeren ikke skulde kunne have Stemmeret med Hensyn til Diskontoansættelsen. Den Form, der nu er valgt, er saa blød, som den overhovedet kan være, naar Finansministeren skal have Lejlighed til at blive bekendt med forestaaende Forandringer i Diskontosatserne, og den vil, naar den vedtages, i Virkeligheden ikke bringe nogen væsentlig Forandring i de allerede bestaaende Forhold, idet disse ere saaledes, at Nationalbanken i Regelen, uden at have nogen som helst Pligt dertil, holder Finansministeren eller dog Statsgældsdirektøren nogenlunde à jour med forestaaende Forandringer i Diskontoen. Jeg anbefaler altsaa Ændringen, der gaar ud paa, at naar Direktionen ønsker at foretage Forandringer i Diskonto- og Rentesatserne, skal den derom give Meddelelse til Finansministeriet, og Finansministeren skal da være berettiget til personlig eller ved en delegeret at deltage i Forhandlingen, dog uden at have Stemme ved Afgørelsen. Der vil naturligtvis, naar denne Lov er traadt i Kraft, hurtigt udvikle sig en Praksis med Hensyn til Benyttelsen af den ny Bestemmelse. Det er klart — saaledes forstaar jeg det —, at der ikke kan være Tale om at fastsætte en bestemt Frist for Varsel til Finansministeren ved en saadan Tilkaldelse. Forholdet er jo det, at Diskontoen meget ofte vil blive forandret med overordentlig kort Varsel. Der kan komme et Telegram, der nødvendiggør en Nedsættelse eller Forhøjelse af Diskontoen, meget kort før Børsens Begyndelse, det kan komme Kl. 1, og Børsen begynder Kl. 2. Det er da givet, at Nationalbanken ikke vil kunne give Finansministeren lang Frist; men han maa

nøjes med den, Omstændighederne tillade. — Jeg gaar saa meget hellere med til denne Ændring, som Vedtagelsen af Regeringsforslaget paa dette Punkt vilde betegne Indførelsen af et ganske nyt Princip, som efter min Mening vilde være i bestemt Strid med de Interesser, som de overordentlig mange Personer og de Samfundsklasser, der benytte Nationalbanken, have, Interesser, som let derved vilde blive krænkede. Dette Forslag anbefaler jeg altsaa særdeles gerne.

Noget vanskeligere er min Stilling med Hensyn til det næste Spørgsmaal, idet Flertallets Indstilling her gaar ud paa at føre Lovforslaget tilbage til den Form, det havde ved Forelæggelsen, og som altsaa vil medføre, at der fremtidig bliver to kongevalgte Direktører i Stedet for en. Det falder mig noget vanskeligere at gøre det, fordi jeg i Virkeligheden anser dette Forhold for uheldigt. Jeg vilde have anset det for tilstrækkeligt, om Regeringen ligesom nu havde Lejlighed til at udnævne en af Direktørerne. Naar jeg da gaar med til Forslaget, er det, fordi jeg for mit Vedkommende ikke har turdet paatage mig Andel i det Ansvar, der vilde være forbundet med, at Lovforslaget ikke blev gennemført i denne Samling. De Resultater, der kunde flyde deraf, ere ret uberegnelige. Nationalbanken vilde utvivlsomt være den, der blev bedst stillet derved, thi Banken kunde, hvis den ønskede det, fortsætte som Privatbank. Regeringen vilde være uheldigst stillet, fordi det ganske sikkert vilde være forbundet med uhyre Vanskeligheder inden den 1. August 1908 at etablere en Seddelbank — hvis man altsaa ikke senere kom til en Ordning med Banken, hvilket jo vilde være en Mulighed. Men værst af alt vilde dog være de Kalamiteter, som ganske sikkert kunde fremkomme, dersom Nationalbanken skulde træde i Likvidation og komme til at virke under ganske andre Forhold og med Midler, som vare meget mere indskrænkede end de Midler, hvorover en til Seddelemission berettiget Bank raader. Der kunde derved fremkomme Forhold, der grebe dybt ind i overordentlig mange Interesser. Da Sagen altsaa kom til at staa saaledes, var der intet andet at vælge imellem end: enten at tage mod Forslaget om de to kongevalgte Direktører, hvor beklageligt og kedeligt det end kunde være, eller løbe den efter min Mening overordentlig store Risiko at komme ud i Forhold, som ingen var Herre over, og hvis Rækkevidde ingen i Øjeblikket vilde være i Stand til at be-